

udtaler dette, navnlig for om muligt derved at give Anledning til, at det bliver refereret, og man fik rigtigere Oplysninger derom. Jeg udtalte den Gang, idet jeg oplæste af det ministerielle Circulære af 22de Mai 1885, at Ansøgninger om Jndfødsret i Almindelighed maa indsendes inden Udgangen af Juni Maaned, og at de Ansøgninger, som komme efter den 1ste September, vil der i Almindelighed ikke blive taget Hensyn til ved det Lovforslag, som bliver fremsat for den følgende Rigsdag. Jeg bemærker det udtrykkeligt, fordi det ved mange Ansøgninger viser sig, at Folk, efter at have søgt to, ja endog tre Gange Jndfødsret, uaagtet de have været fuldstændig berettigede til at faae denne, dog ikke have faaet den, fordi deres Ansøgning er indkommet for sent. Jeg har troet det nødvendigt her at gjentage det, dels fordi denne Ytring slet ikke har været refereret, dels ogsaa har været fuldstændig misforstaaet, saaledes at i mange Blade ere mine Ytringer gjengivne saaledes, at ifølge Ministeriets Circulære skulle Ansøgningerne være indgivne inden 1ste September, hvilket ikke er rigtigt, da det skal ske inden Udgangen af Juni Maaned. Jeg skal her kortelig gjentage, hvorledes Forholdet egentlig er. Det saakaldte Circulære er nemlig oprindeligt fremkommet paa Initiativ af et Folkethingsudvalg. Jeg har selv gjort det første Udkast dertil i Foraaret 1874, og vi fik den daværende Indenrigsminister Fornesbech til at udstede et saadant Circulære. Vi fik senere Indenrigsminister Stekel til at gjentage det i 1879, og atter og atter blev det forhandlet derom mellem Ministeriet og Folkethingsudvalget. Det sidste Circulære, og som Folkethingsudvalget er fuldstændig entigt med Ministeriet om, det er det af 22de Mai 1885, der gjælder for Dieblirket, og hvor alle fornødne Oplysninger findes. Nu gjælder det for Folkethingsudvalget og i det Hele taget for Rigsdagen at lægge Mærke til, at det, som deri er bestemt, virkelig ogsaa er blevet fulgt. I den Anledning har Udvalgets Sekretair gjort sig den Uleilighed at undersøge Ansøgningerne, og jeg antager, han vil give nogle Oplysninger i den Retning, som jeg nævnte, nemlig hvorvidt dette Circulære bliver fulgt af de forskjellige Myndigheder, som have dermed at gjøre. Søvrigt skal jeg kun paa Udvalgets Vegne anbefale, at dette Lovforslag endelig vedtages her i Thinget.

N. Nielsen: Jeg tillod mig ved dette Lovforslags første Behandling at gjøre opmærksom paa to Ting, den første var da den, at den Opfattelse, der her i dette Thing har været hævdet i mange Aar med Hensyn

til Jndfødsret, nemlig at alle Jernbanens Bestillingsmænd burde have Jndfødsret, har fundet Tilslutning i Fjor af den ærede 4de Landsthingsmand for 1ste Kredts (Magen), og at denne Tilslutning har bevirket, at der udgik en Opfordring fra Ministeriet til Banners Bestillingsmænd om at søge Jndfødsret, men at denne Opfordring var i Modstrid med den Skrivelse, som Ministeriet havde udstedt Aaret i Forveien, nemlig i 1885. Jeg havde den Gang ikke de nævnte Skrivelser ved Haanden og kunde derfor ikke fuldt ud se, hvor nær de stode hinanden, eller hvor forskellige de vare. Jeg har i Dag saaet dem, og jeg skal ikke nægte, det ser lidt mærkeligt ud, at dette Circulære, som er udstedt efter Opfordring af Udvalget her, har 7 Punkter, som ere benævnte Nr. 1—7, og at den Skrivelse, som er udgaaet til disse Bestillingsmænd fra Jernbanebestyrelsen, har ogsaa ganske rigtigt de samme 7 Punkter Ord til andet. Der er ikke Spor af Forskel. Kun med Hensyn til Stiling og Stempling af Ansøgningen siger Ministeriet i Circulæret, at Ansøgningerne skal stiles til Indenrigsministeriet og være ustemplede, og det andet Sted staar udtrykkelig, at den skal stiles til Kongen og stemples til Taxt 65 Ore. Der er, naar man sammenligner Texten helt igjennem, den Slags Ting, der se ud som en Tanke, men hvad Tanken ibrigt er, veed jeg ikke. Jeg har gjort mig den Uleilighed at gennemlæse de 218 Ansøgninger, der foreligge for os i Aar, for at se, hvorledes det forholder sig med de Bestemmelser, som her ere godkendte med Hensyn til Ansøgningernes Stempling og Stiling. Der er paa Lovforslaget 218 Numre; men derfra maa drages 6, idet 4 af Ansøgningerne ere dobbelte — der er 2 Ansøgninger indenfor det samme Stempel — og 1 er tredelt; der bliver saaledes kun 212 tilbage. Af disse 212 ere 65 eller 31 pCt. ustemplede, det vil altsaa sige rigtige, medens 47 eller 69 pCt. ere stemplede, altsaa urigtige. Der er altsaa et meget væsentligt Tal, som er urigtigt. Med Hensyn til, hvorledes de ere stiledede, er noget Vignende Tilfældet, at der maa trækkes nogle Numre fra, idet der fra det førnævnte Tal, 212, maa trækkes 3 Ansøgninger, hvoraf man ikke kan se, hvem de ere stiledede til; der bliver altsaa kun 209 tilbage, som der kan være Tale om. Af disse ere 98 eller 47 pCt. stiledede rigtig til Indenrigsministeriet, medens 111 eller 53 pCt. fejlagtig ere stiledede til Kongen. Nu er det ganske interessant at se, hvilken Jndfyldelse det har havt paa hele dette Forhold, at der er indkommet disse Ansøgninger fra Bestillings-